

Marina ADAMOVIĆ

THE REST OF 3.

Nova POETIKA
Beograd 2013.

ISBN 978-86-63

ONLINEBOOK-2013-007

THE REST OF 3.

Marina Adamović

Izdavač

IA Nova POETIKA
Milentija Popovića 32A/15
Novi Beograd - Beograd
Telefon: +381 61 720 62 70

Za izdavača

Milomir Bata Cvetković

Glavni i odgovorni urednik

Milomir Bata Cvetković

Prelom

Milomir Bata Cvetković

Dizajn

Milomir Bata Cvetković

Tehnički urednik

Milica Joksimović

Tiraž

Neograničen - ONLINEBOOK

Produkcija

Nova POETIKA - Beograd

www.novapoetika.com
bazapoetika@gmail.com

Marina Adamović

THE REST OF 3.

OSLIKANA TAMA MARINE ADAMOVIĆ

Srećan sam što sam odabran da budem, svojevrsan, čuvar pesničkog blaga Marine Adamović, kao njen izdavač i promoter. Srećan sam i zbog toga što predstavljam najprepoznatljiviju liriku ovih prostora, pesnikinje koja liriku tako duboko proživljava i (na žalost) je ostvaruje na veoma tragičan način, koketirajući sa sopstvenim, ali i opštim nestajanjem.

I ponovo moram prepisati sopstvene reči, iz predgovora knjige THE BEST OF 2.

U eri skribomanije, lirskog neukusa, premalog znanja i prepisivačke neoriginalnosti, pred sobom imamo delo JEDINOGE hiperproduktivnog liričara, koji osobenošću i snagom svojih "izlomljenih" stihova (zar se često i sami ne osećamo izlomljeno?) ne oscilira kvalitetom pesama i čija je "svaka izrečena" sadržajno jaka i neponovljiva...

U "aritmičnosti" i često namernoj disharmoniji i anarhičnosti (zar se često i sami ne osećamo aritmično, disharmonično i anarhično?) Marininih pesama i songova, autorka oslikava SVOJE vreme i ne beži u iluzionističko metaforisanje i ispraznost (prilagođenu skribonaskoj modi tzv. modernih i postmodernih pesnika)...

Ova, šesta po redu knjiga Marine Adamović, od 2011. je, osim novih pesama, oplemenjena i ciklusom kratkih prozno-lirskih zapisa, koje sa ponosom predstavljam široj čitalačkoj publici.

Malo je liričara čija lirika ne dozvoljava kritiku, jer je istinito živa i čista i traži samo da ste unutra... Dakle, uđimo unutra, u Marinine tajne izlomljenog stiha i u njenu sjajno oslikanu tamu, koju ćemo svi upoznati, jednoga dana, verovatno na banalniji način...

Milomir Bata Cvetković

KRATKA LIRSKA PROZA

ZAVEŠTANJE

Prvog dana, kada je čuo da leka nema, napisao je: "Oh, neće me biti."

Drugog dana, bol se pritajio i on je odmah zapisao_ "Možda, možda, ipak."

Trećeg je ostao bez svesti i lekar je napisao : " Otpusna lista."

Četvrtog je pesnik ugledao sebe i mislima nastavio delo : "Vidim, vidim, ovaj je oblak divan"

Petog dana, bio je neobjašnjivo srećan; neko je uzeo njegovu olovku i dodao: "Ne znam otkud mi želja da pišem pesme, ali volim to! Biće me, biće!!!"

Šestog dana , objavljena je knjiga : "Srce ne umire"

Autor - Oni

SUBJEKTIVNI ZAKLJUČAK O OBJEKTIVNOSTI

Bio je začetnik pravca Tiha jeza.

Noćima je pisao roman o tami, ništavilu, o teškom dahu koji se brzo pretvara u izdah. Nije prestajao ni kada bi dotakao jamu pred sobom od zamora, sećanja na Aristotela i Horacija. Ne, još mračnije bi poteklo mastilo iz pera.

Zastao bi tek kada bi tama postala njegova biografija.

Sećam se priča o tom piscu i kako je završio roman.

Slučajno mu je glava udarila - ne u ono pred njom, ne, već u prekidač za lampu unutar. Blago se osmehnuo i napisao epilog:

Život je lep. Život!

ISTINITA LAŽ

Na podu - muškarac krvave glave.

Hitna pomoć i policija, na mestu uviđaja. Žena stoji pored njih nepomično; izgleda da stoji - sedi u izdignutim kolicima za invalide i tela su im na istoj visini.

"O čemu se radi?"... pita novinar, iznenada obavešten o ovom slučaju. Lekar Hitne sleže ramenima "Pitajte supovce.... lično sam ih pozvao"...

"A vas, ko je vas pozvao?"

"Sused ovog para, koji je, zazvonivši na vratima, čuo tresak nečega i...kaže... samo to... niko mu se nije odazvao, ušao je i video"

Novinar izvuče beležnicu i počne ređati kockice.

"Gospođo, ovo je Vaš... partner, suprug, prijatelj...?"

Tišina...

"U redu, vidim da ste potreseni..."

Supovci su slučaj zabeležili kao "nesrećan".

"Gospođa" ga ne bi nazvala tako.... jer je prvi put u životu slagala.

Odgovorila im je "Ne mogu se kretati,, kao što vidite, dobacila sam mu komad mesa , nije ga lepo uhvatio, okliznuo se i, u padu, glavom udario o vrata otvorene rerne"

Naravna, jasno vam je - u tom je komadu bila dugogodišnja suluda mržnja kojom ga je gađala iz sve snage (sačuvane za ovakvu priliku) kada je rekao "Ono meso ..(pauza 10min)... nije

baš..(pauza 20min) dobro..(40min)... drugi put (pauzaaaaa)...

vratila im...(50min) i traži (sat) ispravno ili...(2h)novac

Ona godinama ne može ući u ove prodavnice, službenici iznesu

traženo (kada je i ako - vide)stave u torbu i pozdrave... I oni,

jadni, žure... desi se greška; da je unutra, lako bi se

dogovorili..ovako... niti je videla, ni pomirisala meso....

Gađala je njega..

- dalje, pogodila ga je pravo u čelo, meso se obesilo o lice, ništa nije video, zateturao se , pao i udario, stvarno, u rernu.

Ma koliko još bude bila živa, imaće vremena da na miru pogleda u nebo, predahne i kaže "Parti, molila sam ga da me tebi dovede pre kraja... stvarno sam ga molila... stvarno... hajde, dođi ti meni, najzad smo sami i opušteni"

ČUDO

Zamišljala je da je ptica.

Nije ništa zamišljala, letela je gradom i razgledala. Zna, ona je
čudna vrsta ptica - ni selica, ni stanarica. A nije mogla ni da
zamišlja. Kako bi se to ptičjim jezikom saopštilo?
Povremeno bi sletetala na žbunove svoje mladosti i ostavila pero.

Nije ga namerno ostavljala, samo je opadalo.

Ljudi bi bacili po pogled - dva i šapnuli "lepa ptičica".

Zašto su to činili? Pa neko je ustrelio olinjalu pticu, ali je nije
bacio...ne; bio je "prisatojan". Iskopao je grob, napravio spomenik
od ruža u procvatu i na trn okačio sliku ptice dok je još bila ptić.
Taj "neko" nije ni pretpostavljao da ptice ne umiru! Eno, gore, još
se vide krila kako po oblacima ostavljaju nešto nalik na poeziju.

A ona... zamišlja da je živi pesnik... zaista čudno... zaista...

(a ko tvrdi da čuda nisu jedina moguća? Ko?)

ELEGIJA PESNIKA

Proglašen je za futuristu.

Razmišljao je dugo o čemu se radi; razmišljao danima, mesecima,
godinama i nije mogao da piše. "Sve moje teme su inspirisane
prošlošću, kako mogu biti futurista?"

Stvarno, on je bio pesnik koga niko nije poznavao, ni sam sebe nije
uspeo da spozna, jer je bio zaglavljen između dva kamena
istoimenog doba.

Dakle, ko je ovog pesnika proglasio za futuristu?

*nastavak u sledećem broju "Kako je stekao slavu pre nego što se
ubio"

P.S. zaboravljeni futurista

VOLIŠ LI OCA (??!!)

Sećate se već... godine sam provela u bolnic(ama)i
Kao, lečili me od "XY" a sumnjali da nisam i od "Z obolela"... slali
me psihijatrima i psiholozima... nisu znali da sam te dve
specijalnosti medicinske oдавно izučila; hmmm , šta sam ono htela
reći??? A, da...

ništa...

Nisam luda ja, već je bolnica ludnica, a vrhovni - kandidati za ćeliju
gadnu, smradnu, na dnu... etc ...

Na pitanje "voliš li oca?" odgovorila bih "hajde još dva-tri puta
ponovite ovo pitanje.." Taj se sistem ispitivanja godinama ne
menja.. napamet sam naučila sve...

Onda se nakašljem, dodam "brže, brže.." a oni... sklope liste,
potpišu se i ..jock, ne usuđuju se da me strpaju u Holliwood.
Dragi moj dr Jezdo... dragi... Tebe sam obožavala, kao Partenona,
majke mi...

OK...bio si izvanredan

ne

u

ro

psi

hi

ja

tar

Ar pameti X sto - za virtuelno slovo.

I vi to nazivate bludilom? On - ne -

voleo je moje

analize psihe

psioha

psihob

etc

etc

prof. dr JZ

Sećam se....

USPOMENA

Nasmejala se, a ni sama nije znala zašto.
Iz čista mira, opustila je usne do tada zgrčene i izgrizene. Oni koji
su je poznavali, bili su začuđeni, samo toliko - začuđeni. Drugi,
međutim, vrteli su šakom.
"Kako je lep dan!" pomislila je i legla, a da nije ni bila svesna da ne
stoji.

Nasmejala se prvi i poslednji put u životu.
Da, to su, i poznanici, i ne, istovetno shvatili-
"Ova se žena zadnji put smeje..ne zovite Hitnu, gotova je."
Uvek kad prolazim tom ulicom, nasmešim se nepoznatoj
zanesenjakinji u pomen.
Toliko.

KRATKE PRIČE - BUDI TOPLA, SMRTI

Bila je dete kada je ugledala smrt kraj sebe.

Otac, majka, rodbina, prijatelji... niko nije vide nju. Samo smrt, ali drugačijim očima. Oni su palili sveće, tiho pričali, nešto žvakali i sipali tečnost iz čaša na zemlju... Ona se nije udaljavala od tela preobraženog u zadnji čin drame "Autofobija"

Osećala je da nešto leluja, svod, tlo ili ona...pružila je ruku da opipa tužnu scenu i izgubila ravnotežu. Niko ne zna (lekari ćute) da li je sunce opeklo vlaknaste nerve ili je sama (po odluci scenariste imaginativne svesti) rešila da padne u kovčeg voljenog deke.

Bila je dete. Možda je još uvek budući da tu smrt netremice posmatra... danju stoji kraj nje, a noću upada među drvene korice dnevnika:

"Deka ima tople oči"

Toplo mi je, mama...

SMRT PESNIKA NA DAN ROĐENJA ČITAOCIA I

(čuda postoje da ne bismo postojali mi - kao mutanti degenetike)

Neverovatno, ali jeste tačno.

Listala je književni časopis ne bi li odvukla misli daleko od onog što joj je bila preokupacija - smrt. Prva strana, druga, dalje, dalje... nije izdržala... to nije bio plač, ni groznica, više je ličilo na "grobe, otvori se!"

Na trideset osmoj stani pročitala je skraćenu biografiju pisca: "...imao je četiri godine kada mu je ubijen otac; majka ga nije mogla čuvati sama, a bila je prostitutka i lezbejka; smestila ga je u dom, zatim, i ona - umrla..."

Ko je bio taj pesnik? Verujem da je imao na hiljade čudesnih transeksualnih tema u glavi....da bio je gej... Najneverovatnije je upravo to da je prihvaćena njegova lrika, ali on... nije mogao naći sebe među živima. Svest se igra i okreće prirodu naglavačke.

Ubio se sa dvadeset godina.

Sebe ili mistiku šizofrene evolucije homosapiensa? "Svemire, svemire, pokopaj me" napisala je na trideset devetoj stranici izuzetnog časopisa.

SMRT PESNIKA NA DAN ROĐENJA ČITAOCIA II

I dalje lista književne časopise.

Nada se da će naići na pisca čije se teme i reči odlikuju novošću, neponovljivošću, zagonetnošću da bi bile izazov književnicima, kritičarima, filolozima i, uopšte, živima.

Unapred pripremljena na krik pokopanih sećanja na spomenik mladosti, samo je lagano sela, uzela olovku i na dlanu ispisala:
"Slavu je stekao tek nakon smrti kada je godine 1962. (???!!!)
režirana kontroverzna tragedija prema njegovoj zbirci
minijaturnih pesama i priča"

Olovku sam našla u muzeju Hollywood , ukrala je i (hvala budnosti
čuvara) osuđena na doživotnu liriku.

SAVREMENA PROZA

"Kratka priča je prozna lirika, anegdota, izreka ili..."
Razmišljala je i pokušavala da priguši tiho kapanje vode u kupatilu. Poremećaj idile u glavi nije htela dopustiti...
ipak... voda je skupa... jednolični ritam svakidašnje pojave -
preterano dosadan.
Ustala je, pala, opet ustala, pala... i ostala bez svesti na podu
kupatila u kome je samo voda zveckala
Njenoj kratkoj priči o životnoj dosadi došao je kraj.
A tako je bila uzbudljiva, inspirativna, i multilingvalna; već je i
naslov imala ... šteta..šteta
za bibliografiju najsavremenije srpske proze
saučešće i izdavaču abnormalne poetske tahikardije

ZAPAŽANJE

Život je termin vrlo teško objašnjiv.

Pođimo od prvog sloga "živ.." - On, faktički, ukazuje na "biti nemrtav", ili "biti postojan", ili, ne samo "vegetirajući", već je, zaista, "cirkularni" deo svemira.

Dalje: "...ot"; ne mislite da je to morfema! Nikako! Običan je slog, koji upućuje na imenicu muškog roda bez "nepostojanog a"

Dakle: "život" je skup dva sloga- muška! Zamislite! Muška!

A ko je tvorac Života? Uzviknuću jedno postojano -A?

Mislim, mislim...Že-na! N'est-ce pas?

Siiiiiii ž = ž

RAJSKI ŽIVOT U PAKLU

Pristojno je prišla dvema ženama, ne bih rekla - gospođama; to deluje vrlo ciljno.

Pitala je "Izvinite, biste li učestvovala u humanitarnoj akciji...?" Jedna od njih, s blagim osmeom, odgovorila je: O, pa obraćate se onima koji nemaju od čega da žive... i sad smo pozajmile da bismo se prehranile... žao mi je"

Bilo joj je čudno da neko takav jede u otmenom restoranu.. slatko grickajući nešto pozamašno... Ne seća se da je, lično, ikada sela i van kuće jela... pa i u kući... verovatno je pobrkala lpnčiće i još uvek ih ne prepoznaje

Ta ista žena nastavila je: "Mislim da se odnekud znamo... srele smo se pre četiri- pet godina i pričale..."

Ona se zamislila; ne seća se ni rodbine, ni suseda... kako bi se setila nekog slučajnog prolaznika koji nije imao kopljaste misli; a očigledno nije, mada ove sada jesu bile takve, jesu...

"Ne..ne sećam se,,možda.. ne..izvinite.."

"Verujete li u boga?"

Da, eto još jednog koplja! "Ne, ne bih o tome.."

"Zašto? On upravlja svetom.. večno se živi, ali, ako ste mu odani, u raju... ovako - u paklu"

"Verujem da se postoji večno, ali interesuje me ovo sada, na ovom mestu, u ovom trenutku..posle, kako hoće.. tada ćemo se sporazumevati na još nepoznatom jeziku ... pomozimo mladima da osete prvo ovaj; onaj, posle, osetiće po pravilima neba, zemlje, gena, čuda... nebitno je sasvim.."

"Bitno! Bitno.. U boga se treba verovati"

"Izvinite, ne bih dalje... verujem samo u to da moram poslati dinar tri puta mlađima od sebe da bi i oni mogli raspravljati, filozofirati, smejati se; da li su već tako grešni, pa pate čekajući smrt? Da li?"

Verujem u moć otvaranja gvođenih vrata - tražim put do te moći - makar me i pakla stajala."

Pozdrav, hrišćanke... vidimo se tamo!

RAZVOJ SVESTI

Došla je do parka, mada nije bila svesna gde je. Dobro je što je
bilo puno trave. Vrlo dobro.

Da nije bilo trave , hodala bi dalje, dalje, ulicama, mostovima,
prugama.

Zelene oči i trava stopile su se i primirile.

Ima nečeg u prirodi flore što još uvek utiče na prirodu
humanoida.

Sedela je tu danima, možda i godinama. Dobro je. Lepu statuu
deca su posmatrala i nisu doticala. Deca.

Nastavnici su im pričali filozofiju antropologije , a deca gledala u
imaginaciju razrešenja životnih problema i pitala:

Zašto više nema dinosaurusu i homo hobalisa? Zašto?

S kipa je skliznuo zelen odsjaj - pravo s neba - pa u gustu travu i to
je bio jasan odgovor;mnogo jasniji od dugog predavanja magistara
uramljenih nauka.

MLADOSTI!

Beograđani dobro poznaju Brankov most...pretpostavljam.

Ona nije Beograđanka, ali most poznaje na drugi, mnogo subjektivniji način.

Da, most je dug oko hiljadu metara. Vozia jure , pešaka ima malo. Naravno, poznata po obrtu stvari u uobičajenom ponašanju, ona je njime išla često pešice. Volela je taj izazov- niti letiš, ni ne letiš, niti stojiš, ni propadaš... a još pogled na reku ispod!... izvlačio bi iz nje sve moguće termine za oduševljenje na hiljadu jezika (sorry, elle a étudié le français....

Ovaj deo njenog života je najlekovitiji! Odolela je Brankovoj odluci (mada ju je nekoliko godina pre njega zamišljala) i učvrstio je ono što će se dvadeset godina nakon - ispoljiti.

"I munja, i grom, i zemljotres, meni su dragi!"

Subjektivni zaključak objektivne psihodelije

DEFINICIJA SREĆE

Odrasla je u srećnoj porodici.

Kada je poznanici sretnu, obično dodaju "još, pamtim tvoje roditelje; savršen par, uvek zajedno, uvek od pomoći... eh...neka im je laka .." to nije želela čuje i kašljucnula bi.

Jeste, zaista su bili skladan par - on je želeo lepu ženu, zaposlenu, domaćicu, a ona- neagresivnog muškarca koji će je štiti od smrtnog straha od..da..od smrti.

A deca?... Zlatni mališani... on, punačak, nedozreo i preterano nalonjen (poput oca) pubertetskim opsesijama. Ona- plačljiva, usamljena (poput majke) predmet interesovanja seksualno opterećenog brata.

Odrasla je u srećnoj porodici koju ne bi detaljno opisivala, ali, psihijatri su je, ipak, na to nagovorili?

U bolnici još stoji poloimljen prozor kada je, prilikom otpuštanja, vrisnula "Majku ne dam! samo nju! Svi iostali u--vlastitu..." i laktom lupla o staklo. Najzad je dokazala da se iza pitome, plačljive, usamljenice krije goropad koju niko ne bi mogao izlečiti od odrastanja u srećnoj porodici i želji da se vrati majci.

BEZ PANIKE [1]

Na sahrani nije bilo mnogo ljudi.
Dvojica su spuštala kovčeg u raku, jedan je mirno upzoravao
"levo, levo..!", a četvrti je bio u kovčegu.
Jako prijatna scena zadnjeg čina tragedije.
[1] Intus, intus est Troianus equus

KAMIN(N)GS

I tog jutra, prvo je pomislila na masu obaveza.
Put do njih bio je kratak; godinama je razmatrala tu čudnu
 simbiozu, tako da je , konačno, shvatila -
ona je u njima živela, a one njome vladale.
I tog jutra... obaveze su prvo pogledale nju.
 Čudno, čudno, ali ..
 brevissima historia in mundo
 ima potpis
 kamin(n)gs

ROMAN

On je biće koje bi teško ko mogao opisati, nacrtati, naslutiti...

On je... hmm

on je..????

On je-

Ali nikada - On je !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Započinjem roman o tom liku.

Bio jednom jedan stvor... moguće je da se ne radi o stvoru?

Možda je bio nuspojava? Ds, verovatno; posledica
pseudoevolucije psihomotorike

Evo, završavam ga.

[1] "ubi me prejaka inspiracija"

BIOGRAFIJA

Lagano je prolazila gradom i izbegavala mesto kome se uputila. To zaobilaženje moglo bi se protumačiti višeznačno: ili je zaista zaboravila odakle potiče, ili je bila zamišljena kako svaki poeta, ili.. mislim da je to posredi, setila se one davne večeri kada je naslutila da je niko ne želi razumeti.

E, tada, rekla je "zbogom, živote", krenula ka ali sela na izdvojeni deo trotoara i zaplakala. Bila je mlada, previše mlada da bi znala gde je to "ka..."

Ljudi su prolazili, nisu je videli, osim para- momka i devojke. Nečujno su joj se približavali (verovatno su imali vlastitog iskustva s nedoumicom "zbogom ili ne") .. šapnuli joj "devojko " (nisu hteli "devojčice, dete", ne) " o čemu se radi? Reci nam... slobodno...

puno bi nam značilo da razgovaramo s tobom!" Zaplakala je glasnije, oni su ćutali, rukom je pomilovali po kosi... "Ne plači..ili, isplaćči se, ali reci - kako ti možemo pomoći.."

Nešto se odigravalo u njenoj imaginarnoj prirodi- bila je ranjena ptićica, uvela biljčica, romor kiše i potoka... i nije mogla ni reč da izusti...

Da, zato je sad zaobilazila to mesto, a želela , ipak, da ga opet vidi-

-

jer nije joj bilo jasno šta se desilo te noći.

Očigledno je da se vratila životu, ali , ali... koji dao nje je to učinio..?

Sada bi, ali i ne bi, da pročita vlastitu biografiju..

U redu, biografijo, neću ti prići... evo, ovo nekoliko suza samo je pozdav tebi kao istoriji ove preobimne knjige, i one prethodne , i meni..da, prihvatam, prihvati i ti, i meni... o.. da, i meni.

Zastala je i vratila se... ni to ne znam – gde

KAKO SLUČAJ KAŽE

Svakoga dana šteti, sakuplja zno po zrno,; jednom se odluči da krene (s ušteđevinom) do mesta gde se daju prilozi za nezbrinute ili , na biloji način, ugrožene,,,,

Smenjivalo se sunce i vetar; tresla se, i u hodu s novčanikom u zgrčrnoj šaci , obukla je bluzu preko već obučene. Provuče jednu ruku, pa drugu - pristojno.. kad ih je izvlačila, podigne desnu, a ona - bez ičega...

Sledi drama... pita se, da li je moguće! Da li je moguće?! Jeste, na primeru je dokazano jasno... Ono drhtanje, zamenio je ledeni znoj.

Svašta joj je bilo pred očima - skok s najviše zgrade, pod najteži kamion ili ... jednostavno - ništa.. sedeti u ćošku i umreti od života.

Sasvim slučajno, vratila se do mesta gde je osetila onaj napad smrzavanja, videla par ljudi - mlađih..otvorila usta..i... oni su prišli " Da li ste Vi izgubili novčanik?"

Još naslućujem svršetak drame...

Nadam se da i vi osećate...

Dobro obučena, sedi kraj osunčanog prozora i...
piše o sudbini pesnika koji nije poznavao
sebe

LUDOŠĆU PROTIV LUDILA

Kuća je bila prazna; nigde nikoga. Zaključao je, navukao zavese,
isključio sve uređaje, seo na pod i..... poludeo.

Hteo je doći do suštine sebe samog; hteo je da predahne od
civilizacije ... nije uspeo... Znojio se, uzdisao, molio misli da ga
napuste... međutim... one nisu imale kud..sećate se- sve pod
ključem!

(dementia omnium mater dilemmas)

Na umrlici piše "posle kratke i tihe jeze, preminuo je XY, ludak nad
ludacima"

Ožalošćeni

-prazno

-prazno

-prazno

i

vlažna crna košulja

ARS POETICA

Pesnici su ... pesnici. Pišu, pišu... i kada razgovaraju s vama, oni pišu. I kada prelaze najprometniji bulevar, oni -pišu...
Moj poznanik, pesnik, tako je unet u poetsko stvaralaštvo da , umesto hleba, on guta romane. Pitate se : kako to da pesnik guta romane? Valjda - zbirke pesama?
Ne..kažem vam, oni su poseban soj koji biste, pretpostavljam, strpali u Holiwood.
Taj moj poznanik, pojeo je sve romane iz kućne biblioteke. I dok ih je žvakao, pisao je poeziju u prozi.
Ne bih vam preporučila da je čitate! Nikako!
A zašto?
To se i ja pitam...ne znam.
Evo, upravo je čitam i osećam da ću napisati roman...
A poezija je moja lingvistička dioptrijska.
Pesnici su vrlo čudan soj...kao i taj poznanik...

NEPOGODA

Tog popodneva, nebo je postajalo čudno. Starica je izašla iz zapuštene kuće, pogledala ga je, spustila glavu, opet podigla i vratila se unutra.

Možda bi vam bilo jasnije kada bih rekla - pripremalo se nevreme, starica je izašla da vidi hoće li joj uništiti ono par cigli od kuće.

Ipak, ne.

Ni to vam ne bi ukazalo na nešto posebno.

Zato neću više ništa detaljno oopisivati

Tog popodneva, nebo je bilo divno; starica, kao i uvek; nebo je oživelo

a ona...

ne znam...

vrata kuće se ne otvaraju.

Možda zbog prognoze vremena, ili zbog cigli u zidu, ili....

Stvarno ne bih znala.

A ko bi? Ko?

Toliko... sada posmatram nebo.

ŽIVETI IZ LJUBAVI PREMA ŽIVOTU

Niko se ne seća kada je došla u grad, a izdvajala se kao jako upečatljiva. Mnogi su se osvrtni, razmišljali da joj priđu, da pitajue, to je ono najdramatičnije u ovoj radnji - šta su želeli da pitaju?

Ona je uzvraćala poglede i time stavljala na znanje "izvolite, recite.." Još teža situacija.

Da je pobegla, da se skrivala - svi bi potrčali i shvatili šta im je na umu. Ovako, nisu bili prilagođeni.

Dakle, niko ne pamti kada je došla, teško bi se moglo reći da se sećaju i kako je to izvela - jednostavno- stvor ni od kuda među stvorenjima odasvud.

Na zadnjoj stranici zbirke pesama usamljenog pesnika (koji ništa nije želo da je pita, jer je bio zauzet razgovorom sa unutrašnjim Ja) bio je stih posvećen.... njoj!.

"Otkud ti u meni?

Otkud ja u sebi?

Shvatam!

Shvatam!

Mi smo

postojali STVARNO

hvala hvala

Znaj-

Moj grob Te pamti!"

ANA, ZVER KOJA RANJAVA

Dok je razmišljala koliko bi i čega trebalo da kupi ukućanima, palo joj je na pamet -zašto je Ana Karenjina skočila pod voz?

Stvarno, zašto? Dostojevski, pa ranila je i dete, a od tragedije kreirala cirkuske aplauze. Dostojanstveno je mogla, u šumi, podrumu, kraj ambisa , preseći vene i tebi dati mogućnost da opisuješ šta joj je sve bilo u lobanji. Priča - duga tri toma!

"Ja bih tako; da vozovođi nanese doživotni nervni slom??? Ne... radije ću se obesiti ili gledati kako mi kap po kap, ova luda krv ispisuje oprošajni testament"

Okrenula je glavu prema izlogu i videla sebe s torbama.

Nijednom prolazniku nie bilo jasno šta se desilo tog trenutka: staklo je puklo, a ona pala u bazen krvi i oštih puzlica.

(Da, torbe su bile pune i čvrsto zakopčane.Odgovorna, po faktoru naslednosti desetog kolena)

Metak je greškom završio u reklami za "njam-njam", a ne u njenoj glavi. Tamo je kasnije nađena ogromna količina sedativa i komadića stakla

Život se nikada ne može isplanirati, niti smrt, ni genestka testamenalna zaostavština.

ZAŠTO PESNICI UMIRU MLADI?

"Izvinite, mogu li do prozora?" pitao je mladić ljude u zadnjem delu autobusa. "Momak, gužva je, ne mrda niko..."

"Izvinite još jednom, povratću.. teško mi je.."

Za tren, napravljen je prolaz i momak je priljubio lice uz staklo.

Nije mu bilo teško u želucu...u grudima- da. Gledao je kako nestaje mesto od koga se godinama nije odvajao, koje je bilo puno lingvističkih izazova...Staro groblje

Da plače, ne može...ipak, muškarac je; da moli za pomoć, takođe; šta mu je preostalo? E... to je ono najnejasnije- udaljio se od vrata, a približio mestu koje ga je slikovito guralo tamo...

Pojašnjenje - veštačenjem je utvrđeno da je momak pokušao sprečiti nagon ka suicidu, ali uspomene na one dane gurnule su ga same... u listi piše "anamneza: žalio se na mučninu;epikriza:

vertigo; sinkopa"

Dar ga je pokopao

Ponekad prođem tom ulicom i još uvek je vidljiv trag koji pesnik ostavlja za sobom

Zašto pesnici umiru mladi? (to se i on pitao dok je bio u busu posle posete grobu zaboravljenog alter ega..)

P.S-

Zašto?

MEMORIJA I JA

Pišem o tome, naravno, čega sam se setila; dodajem samo-iznenada

Oh, a ako bih pisala sve što pamtim, bolje bi bilo da stavim tačku, okrenem stranu, a sledeću iscepam (to bi im bila pretnja - ako pamtim ja, vi ne smete, nikako!)

Sažalila sam se na svoju memoriju i dopustila joj da upravlja mojom rukom (mnome- ne!) nekoliko minuta.

Dakle, sećam se da sam oduvek pisala- drame, pesme, psihoanalize... to su zapazili moji učitelji, nastavnici, profesori srpskog jezika (svi!) i nisu mi davali jedinicu ako bih promašila temu. Znae zašto? Zato što bih ispod takvog rada uvek dodala "ova tema mi se ne dopada, smislite nešto inspirativnije, dosadno je citirati velike književnike, a to radite četiri puta godišnje; slažete se?)

Kada sam završavala školovanje, profesor maternjeg je odahnuo i pozvao me na intimni razgovor.

E, o njemu sam htela nešto napisati, ali, opet, predugo bi bilo... Sve u svemu, sa suzom na prstu, zamolio me je "Draga moja, ovo je završni rad... ne mogu ti prihvatiti napisano, a ne smem ni dati jadinicu (znao je da ću okačiti o zid škole onaj o planiranom samoubistvu) Izaberi temu sama, napiši kod kuće, donesi i... videćemo....")

Mojoj sreći nije bilo kraja! Još na putu prema kući, zaustavljala bih se, vadila vežbanku, ispisivala po rečenicu...i kad sam stigla do kapije, okačila sam o nju torbu i krenula tamo odakle sam došla.

Našla sam profesora, predala mu rad; on me je pogledao iznenađeno, otvorio stranu i naglas počeo čitati "Kako sam završila u ludnici"

Nekoliko dana nakon toga, zaista sam došla do ludnice s kutijom pralina (moj prof. ih je voleo) i stavila na stočić pored kreveta dragog pedagoga... neka muu je večna slava... hvala... književnost nas nije... pomilovala

SLUTILA JE SVANUĆE

Cele noći, oči su joj bile širom otvorene. Znala je da će se desiti to što je dugo očekivala. I ne samo - očekivala - nadala se iz petnih žila. Princ na belom konju ne postoji, ali konj na beloj livadi- da.

E, njega je čekala. Lagano je otvorila prozor, sklonila sksije sa cvećem i obrisala sims. Vratila se krevetu koji je mirisao na sedlo. Udahnula je duboko i... osluškivala. Šta ako joj se nada ne ostvari?

Ne... nije moguće. Prošlog je jutra videla tragove kopita, aii probudila se kasno i , osim talasanja cveća, ničeg više ne bi. Usmerila je pogled ka zvezdi na zalasku... moguće je da je konj uzima za amajliju...

Nije izdržala više; spakovala je svoj život u maleni ranac, njega stavila na leđe i opet prišla prozoru;

"Hej! Da! Evo ga!! Nisam uzalud čekala!" Bila je u pravu - prvi zračak Sunca jasno je ukazao na konja u galopu. Pružila je ruke da bi je lizznuo, nagnula se i... u pravom trenutku, konjić je dojahao...

Ipak, nečeg se setila: "a sedlo?" Znači, on je bio i u njenoj sobi pripremljen, a ona je sanjala da nema nade ni za šta... šteta...

Dragi moj, tako si dobar... evo, idemo..
preskočila je prozor ili je on ušao po nju... sasvim nebitno.

Ova priča ima srećan kraj!

Devojka na svetlom konju leti prema Nikada ne reci nikad...

C(s)veće ispod prozora toga dana dokaz su da iluzija nije metafora- ne! Iluzija je da stvarnost , zaista, postoji

Dragi moji....

Dragi moj,

Ako odlučim da postanem Džonatan Livingston, ne ispisuj mi poruke
Ažara...

Pseudo jesam - priznajem, ali samorazumevanje se popelo na vrh
dramske giljotine... oprosti, oprosti, lakše će ti biti bez gavrana -
očerupanog i s kljunom među kamenjem za lom ..

Dragi moj, nikada nisam bila mačka koju šutnu, pa pre kafilerije, ipak,
pomiluju... Zašto stalno igram kockice s Hemingvejem, Cvetajevom,
Brotiganom, Jesenjinom...? Neću ti o tome pričati sada... Baci kamenčić
s Partenona , neka se kotrlja do Egeja... kada čuješ "buć" znači da sam
ispila neiscrpno vedro ludosti mudraca.... Preugo sam grizla nepotrebne
omče i draperije od zardalog gvožđa
Gledaću te s Alfa Regulusa
bacati ti paperje s desnoga krila i
one dublje
da
do samoga dna

Tvoja
(i nakon leta)
ja

Dragi moj,

Duga bi priča bila o tome kako si došao na svet...

U meni si skakutao, ja nisam smela prstom mrdnuti... rekli su mi "kako duge noge ima - na mamu" s jasnom naznakom o kom je polu reč... samo sam se nasmešila i opet bila vraćena u krevet... srećo moja... tada sam dobro naučila da se i bez hrane može živeti (lude devedesete) ali samo malo toga sam za tebe izdvojala...

Došao je trenutak kada su odlučili da na svet izvedu carevića... neverovatno, ali iz duge kome - treći put od rođenja - vratila sam se - i to s osmehom - živa!

Ko se još sa monom radovao? Ko? pssst (reći ću ti s druge paralele) Oni u belim mantijama zahvaljivali su mi što imam tako finu telesnu građu da im EHO uopšte ne treba... naravno - šalili su se.. bila sam sa svih stana posmatrana... umalo da me proglase za čudo nad čudima..nema identičnih rezultata! došla je i tvoja baka, poljubila te u čelo i rekla "znaš, zbog tebe ću preživeti" Ja, napustila krevet, ona legla tik do njega - ali - da bi se srećna sa životom rukovala...

posmatram to ovako sada

život- smrt -život --poezija

tvoja

do smrti

ja

PESME

JA SAM (NE)JA

Ja sam ono
najprostije
trava-zumbul
crv-ko-
meta

Parti
beše
vasi
ona

Aristotel
uz-
dah
zvezda

A Venera?
Bizon? isto-
r-i-ja?
ona -pre
ova- posle?
isto isto

Šta je to ne-
poznato?
Ništa-išta
naj
jasnije-
TO je SVE

Toliko suprotnos-
ti u is-tom obliku!

da da
da
sad sam
pče-la

prem-
da pčela SADA nema
osim-iz-sna
neolita

ja-sam-ja-sam-p-in
san

PAMET(I)

Samo mi je jedno na
pameti
ali tako tešk-o-o
i tako
obimno
da i ona posta
deo svega nad
pa-i-oko-unutar

žao mi je
žao
pameti
ti
samo jedna bi
ali sada

šta-smo-ja-i-zvončići
koji smo te slavili?

tika-taka-kapi
s
oluka
u
šaht

posredi je dan?
utorak?
Ne?
ne...
nn

SVI PUTEVI - ISTI

Ljudi ispred ili za mnom
na trenutak zastanu
pa dotaknu glavu
kao
"treba li vam..?."
"ne! ne! " ćutke
nasmejem se
i ubrzam
posle toga
ne zastajem
ljudi isto

ali

ra-zli-ke-su-ja-ko-vid-
ne -

oni su na nekom poslu
ja sam svoj zaboravila
i
krenula tamo nekud
- gde je seme one vrbe
- na kamenu paučina

leti ptica
njuši psić

uskoro ću biti sama
i vi ćete
prolaz
nici

samo što je zemlja tvrda
ne odaje tajnu lako
sešću na nju
neka boli
ja znam da mi tako priča -

iz humusa vrbin
ars

kam...sssss

PODZEMNA

Da...
razumem
ne...
ostajem
a šta biste vi?

da?
ne?

previše se dvo-
u
mi
te

dvo
um
lje
nje
de-li
bez
umlje
na
O!
i
Zar?

umreti se mora
a
živetii-da-li?

e
to

ne ra-zu-mem

šteta

šteta

ne

os-ta-jem

ne

a tre-ba-lo-je

ma-da

ne

ra

zu-mem

šta....

vidi!

pada kiša ili zvezda pada?

pa-da-ki-ša-zvez-da-sta! O!

mama-trebalo-je-

TO

IZNENADA

Bace pogled na mene
drugi
treći
i zažmure

ja oči ne zatvaram
a kako bih?
puna mi je duplja
tih pogleda

okrenem se prema sebi
oni se uzvrpolje
okrenem se prema svima
zarže i polude!

šta ću sada nakon svega?
prokopati lobanju?
povaditi sve iz nje?
baciti u nevreme?

stvarno nisam pametna
slepa - da
iznenada!

XX

Biću što sam bila dok me
bilo
nije
Biću bivša se... davno tek
budu
će.

Mislim da sam jasna.
Ako nisam - znak je da
postojim.
Evo bilâ
dok JA nisam
još ni
bila

da

divan ritam
pra
ne
pos
to
ja
nja

Hemingveje! Broti1 Jese---i---ne!

k...s...e

PISATI

Opisujem šta sam doživela
okrenem stranu-
upitnik do uzvičnika...

iscepam list-
niz tačaka bez
vidnoga reda
shvatila sam! jesam!

a,
ko
je
tu poeta
ko?
mislena se imeni
ca
probode
i
pade mi
u
"bit"

trava uživa u mravima
cerebrum u crvima
ev
o
o
pi
su
jem
urlik do urlika
a na kraju

kap
suze
od
blata

SMISAO BESMISLA

Da
učiniću sve da mi bude
bien!

sagradiću dvorac
s pogledom na
ohhh!
a oko dvorca -
zasadiću
korov

da -
učiniću sve da taj korov
nikne!

i?
zašto to činim?

zašto muva leti?
zašto mačka skače?
zato jer je
TO

ne trudi se,
vidite!?
ja?
učiniću sve
drugačije ne bih
korove

razlike postoje
prekrićeš me? da???

s'il vous, s'il vous
plaît !

evo dvorca mene tebe a vidik je
u

NEOČEKIVANO

Ovo je poseban dan
podvlačim
poseban poseban
dan

ne pitam zašto
ali
kiša vrabac trn
očima mi svetle

Aristo
te
le!

U UGLU - OHHH

U uglu sobe plakalo je
dete
kakav prizor!
zidovi su sve
razumeli
godinama drhtali

ne bih
dalje

samo ovo

ni deteta
ni zidova
ničeg nema
osim jame
kamenja
mulja

i nemog povijanja tla

ENIGMA

Kiša je kiša
kao dan oko
ponoći
kô pitanje
svima dobro zna
no-

A šta znači to?
nije mi jasno?
a zašto bi bilo?
definišite
- što?
Aut nihil aut
quod
nihil?
au
u
u
t?
grom

SONATA

Plačem jer sam
posestrima kiše
ona pada -
zna da
padam i
ja
oblak se grči od nežnosti i sreće
moje srce - od munje i groma

nema lepše nebe
ske sonate
osim te - za
ruži
čas
ti
kraj

ritam osluškuje - i ti, majko, da?

PSSST

Neki su srećni
neki ne
neki misle da su
to i to
a neki
za razliku od svih inih
ne razmišljaju ni o čemu
žive
i
žive
neosetno

i ja bih - zvazdo - gde smo?
Haaaaa?!?!

BOL BOL BOL

Mače na putu
i auta
i ljudi
samo tu nešto nedostaje
kunem se
baš toga NEMA
nema
n
e....

skrećem pogled na drugu stranu
ni to ne pomaže
nema ga
ali -
de
te
ta
po
put
ma
če
ta-toga-
d
a

život je prah
zrno
dah
dva su se zrna
dahom
rasula u
prah
a
h
hhhh

EX CAPITE

Ko je to što stalno ponavlja

"ko? ko? ko?"

ja - ne!

ali čujem ga iz dola

svog psihomedija...

spustiću glavu i "ko" je

spušta blizu moje

da nisam sigurna čija je

podignem je

"ko" svoju ne podiže

dakle to je

otpala je

moja je drama

izuzetna

moraću da se poklonim

i

aplaudiram

bis

bis

bis

sebi - naravno - "ko" aplaudira

takođe

meni

znala sam, znala

nisam sama - ni jedina - bis!

"ko" je "ko"?

sasvim je nebitno

moja je uloga

multidimenzionalna

i "ko" to zna

al' dobro glumi da ne zna ništa

hvala na poseti
dirljivo reče
"niko" kô "ko"

NE PAMTIM ... NE...

Ne pamtim ljude
ni događaje
najslabije one
što su mi pružali ruke i
odigravali se najinspirativnije

Suši se trava
i lišće vene
a
ja
još ne vidim ništa
osim što
nazirem da-
kopriva
peče
i ukazuje
na...

bila si
ostala
tama-nad
-tamama
ni sebe nisi upamtila
da
da
iz glupog
poverenja
u šta? kog? Tog???
oh...
nečega se sećaš...žao mi je
..žao
bu-da-la-naj-mrač-ni-ja
ja

RANE

Pobegla sam
vratila se
da bih opet
svom silinom

ne

sta

la

ko je izmislio igru
lepršanja dlanova?
ko je zamenio gnoj
s nezaraslim

kos

ti

ma?

rane rane rane

ćaskaju i smeju se
meni u lice
blat
nja
vo

NOĆ

Noć ne odgovaaara na uzaludna pitanja

osim na jedno

- Kada će dan ?

- Stvarno ga čekaš?

Stvar

no?

no....

LEPOTA NERAZUMEVANJA

Pesniče moj dragi, opčinjavaš me..

znaš?

Šta sam postigla u životu? Šta?

Rodila se, umirala, et cetera, et ce

te

ra

po uobičajenom toku bitisanja..

ali

sada sam konačno shvatila

ništa se na dâ ob-jas-ni-ti

ništa

sem slabog drhtanja tla

pod kojim smo

ja

i

ti?

ili....

ili

ne mogu nam opisati ...

ali i

opčinjenost

drhti!

tajna je tajna nad taj

nama -a reč je grob?

Ne?

DOGAĐAJ

Zaustavila sam pogled
pogled je zaustavio dah
dah je u sê uvukao nit
nit je pukla i presekla
mi
vid

zato me stvarnost boli

preko svega dublje dalje
preko
pre
ko
o, boli....
tu
u
uouuu
h

NEMI DIJALOG

Nisam se protivila
presudi na smrt
streljanjem
bilo je zanimljivo

u svakom cvetu oroz
spreman
za metu u
mom osmehu

protivim se samo sebi
ležim i gledam krv
a
nikako da
kažem

-ja nisam ja
ni ti
nisi
moja-

zato nema Sunca... da...
jesmo
osmehe smo
pokopali

a umiranje?
krvi?!TI?!
samo tiho teci
- ono će te slediti

PSSSST

OSEĆANJE PRISUSTVA

Najednom shvatih neviđeno
čudo!
Dan
lišće
jato ptica!

čujete li?
obraćam se svetu koji
TU postoji!

on uzvraća
dakle -
postojim i ja!

sitna kap
kapljica -
ali
Mlečna! Razumete???

Čudo smo nad čudima!
To je
uslov
postojanja
Da!

CIJUK MOGA PTIĆA

Volim tiho cijukanje ptića
ništa ne bih dodala na to
volim voli volim
cijukanje ptića
v-o-l-i-m

zašto ptić ne cijuče više?
zašto nema onoga
što volim?
a kad bi ptić cijuknuo -
ohhh?

osećam
slutim
sprema se
sad
će

osećam osećam....
ptića nema
ali ću cijuk
postati
ja

mamaaaaohhh

VERUJEM

Nešto šušti...
čaj? mačka? miš?

razmisliću natenane-

nešto- šta?
šušti- gde?
čaj - Gobi?
rep? vrištim!!!

ipak...ipak
nešto se dešava
- mnogi boluju od halucinantne depresije
pa
opsuju ujed kobre kao ugriz transcedencije -

ne mogu poverovati
ali to sigurno
šušti

spuštam glavu
um
integritet
da!

moje srce sa re-ba-ra
kida krila pluća i
vos-kom ih
pri-lep-lju-je

samo da naslutim
hoće li do Sunca?

DA!!
sad mogu poverovati
jer -
letim
i
ja
dobila sam kartu
bez povtaka !!!!
hvala-hvala-šššššššš

DOGOVOR

Želite li objavu u novinama?

ne!

želite - rodbini..prikanima?

ne!

želite li verski obred?

ne!

želite li?

da!

potpisaću s Partenona

pesme koje pišem

tada

upamtite-

N.Po...t...ka

kam...

n(n)

PS

gsssss

DUBLER

Bacam misli
t
j
kamenčiće
levo-desno
-spreda-strah-ga
ničm ne pokazuje
to
bacam ih i iza
da bih izazvala
"reci-reci-slušam-evo"

ne...

zadnji kamenčićje pao u bunar
on se okrenuo !
oh! i - hmm
zamislio

i ovog časa još uvek misli
kô slika viode
ne - kao - ne!
voda je - voda i njena slika
da
ništa
više - sem
hmmm
pa mami insekte
a njima
sve
jed
no

-ne
u
mit
no
is
to
mmm

iznikle misli kidam i bacam
muve muve
ose
termiti
množite se - hajde - prekrijte bun...

ja moram dalje

na vrh planete
ili u centar

tamo misli
ne lete
ne!

osim
jedne
zadnje
jedinstvenee

gde je kamenčić iz jinosfere?
gde?

PLAN

Zatvaram vrata
zatvaram usta
a oči?
one se
zatvaraju same

otkad sam u ovoj ćeliji -
osluškujem
šta se to vani
dešava

šta?

Krik
vtrisak
pad lič
nosti
čije?moje! koje? te!

žalim tamo
odron je tako
skladan i
ritmčan
da zarđala kvaka
škripi
od
dosade

stisnuću je! hoću! stisnuću! ću!
čujete? puca od radosti!
u?
u?
uuuuu
ha

NIJE SVE

Rekla sam mu
- to je sve -
Odgovorio je
do
p
r
o
i život je postao
divot
a a
ja -
SAMO JA

plamen
i
baklja
mada znam

da ne bih disala
ubio je sve...
i pore - njih!
Ljudi!!!

ali nije vidô procvat grane
o koju me je okačio
nije!
ozon - dan -
ftotalna-sinteza!

poez-ija-i-ja
vita del poeta
i to nije
sve
nije!
Čukur...R...e! Et c'est vrai?

LE POET MORT

Ne! ovo moj svet!
nije
ni moje doba
ni paralela NN
"ja"
čujete li?
da?ne? pa?
ništa od svega toga
Ne!.
meni -
ne
pripada
izuzev
crvâ-u-donjoj-sferi-magline-praska-
e
jeste!
naučno sam dokaz-ana-ana-bola-
bola
Oh la la! c'est très bien
sebe sam nadživela
i jedini sam pesnik zaglavljen
entre la vie et la(m)..
....causa mor
ti ti ti
ssss

O PC

PC
ima
boju boje
i
jeste

bezbojan je

zaključak sledi
kome? čemu?

e...
to je
ono
što u njemu ktijem
od sebe / tebe
i
vrha
igle
najtananije

jer je s bodljom
i sam tok u

delete
or cut

majčice!

ANALIZA

Smrt je smrt -
nepobitni produkt sva
koga života.
A život?

e
nedokučiv splet
hteti-hteti-ne-
umeti-hteti
biti
vladar
uma
izvan one svesti
dodaću-i-savsti
ipak
ipak

nešto se ne uklapa
kad otkrijem - šta
biću .. lična... nuspo...va
nepo....tna - il pas?

p
a
.
.
.

BEZ UZBUĐENJA

Parti, Parti, Parti...
znaš? da?
sva-ka-ko
ti razumeš
sve
oh...
par
ti
hih
zenica
na
de-lu-zi-ji
amnezii-

JE!
eksplozija nade!
potop ideala!
ćuti ćuti
Parti
i ja ćutim
evo

suze su nam ka
me

ne....

ONA VASI-ONA

Bilo je to dana ...
svejedno je
da li pre
ili
nakon
ponoći
ali
jeste
bilo je
ne sećam se kako to da se
ne sećam baš ničega-
bih-al'
čega?čega?

potvrđujem-
deslo se

popgledom je obletela ONU vasionu
zatim ju je sažela u
nihil-ništa-rien
pokušavam
razjasniti
neobičnu
pojavu
ali
ne...
nešto mi to
ne dâ
ONA?
mahovina, trnje?

hvala-hvala-hvala

mama,
smrt je spas

a umiranje -
to je
ONO što si sažela
tama
ispod
kapaka

naslućujem
setiću se kad i ja
spoznam vasiONU

da
a sada - igram se sa zvezdama-
i one ništa ne pamte - evo -
svetlucaju - ne!

hvala vam za sve
h
z
s h z sssssssssssssss

NEMIR I BESKRAJ

Pocepane stranice nečije

knjige

Pocepana duša

oblaci

Pocepani razum

Nema čuda koje zaceljuje

Dopusti ludaku da živi iz delova

.

Kiša peva il' nebo

zapomaže

Sve je po scenariju NN filozofa

PSEUDO

To sam ja - uzlećem
Ja sam, ja - kopitarim
Evo me - njušim žbunje
OK, priznajem....
To je cirkuzant
kome brišem aplauze
za nastupe
pred vlastitim sopstvom,
Mr Pseudo....

DUBINA VIDA

Oči mogu biti

- most koji spaja daleke obale
- okna pod gejzirom jesenje kiše
- pergament ispisan i s naličja
- ispljuvak obolelog od tuberkuloze
- dva kamena naprsla u dubini

Ne znam šta su od svega toga ova dva moja

Slobodno razgledajte

- budući da sam odavno slepa
- samo treće
koristim

BESMRTNE MISLI

Okopati zemlju dovoljno duboko
da bi se došlo do plodne postojbine
Tada spustiti telo mrtvaca
i zaliti ga da se prerano ne sasuši
Onda čekati dovoljno dugo da
nikne trava, bulka, drvo - ma šta
bilo.. Na svakom listu, grani, stablu
lelujaće besmrtna misao pomenutog
stvora Još kad bi neka krupnooka zver
sažvakala rodno rastinje -
misli bi se umnožile i nastavile
post mortem modus vivendi Zasigurno
Tvrdim!

TO (2)

Godinama držim prst na čelu
tražeći

(nikom pojašnjenu)
sreću...sreću?!

Ovog sam se jutra zatekla
kraj svrdlom probušene
lobanje.

Najzad sam se nasmejala-
nisam ni sanjala da je ta rupa
ornamentalna saksija
zimzeleno (svojom voljom izniklo)
višesložnog --- TO !

PERPETUUM MOBILE

Otvaram vrata i ulazim
Zatvaram vrata i izlazim
U stopu me prate paradoks
i apsurd
Ne mogu prikriti vlastite stope
.
Sutra je ugažena staza
današnje od pre

UŽIVANJE U POSLU

Ova pesma je
ovoliko duga
toliko široka
i ne može u moja usta
iscela

Počela sam da njušim,
grizem deo po deo
Kako bih dtugačije
kad su mi ruke na leđima svezane?
Čekam na dan oslobođenja,
e, onda ću gurati po ličnom nahođenju.
Do tada sam -
oprostite, zauzeta!
(Savladati tu gomilu kalorija
moram sama
čučeći, gmižući, straga - spreda....ali
oprostte
- opet -
Uživam- ja?!)

IZGNANSTVO

Jedne se večeri Mesec nije mogao ni naslutiti
ni zvezde
ni vetar
ni kiša
ni mjauk

Opsadno stanje na orozu grana
pretilo je pustom i nebu.
I meni...
Opet sam sama u drami izgnanstva

NE DAJ SE, PROŠLOSTI

Altamira reče
Pikaso je bizon
Prekri se kamenjem da ne bi srela
Obožavaoce
Arheologija i slikarstvo
Uzdrhta od prsta uperenog prema sebi
Neću joj prići
Pikaso mi doda
Da sam dekadentna
.
Altamira preferira samoću
Saglasna sam-
progovori u men
bizoni

DAN I OČAJ

Ona je ležala i posmatrala Sunce na zalasku
Sunce je uzvraćalo poglede i tonulo sve niže i niže
Ne može se opisati ko je bio nemoćniji
Njene oči čiji su se kapci lagano spajali
Ili zraci Sunca koje je tama pretapala u zbogom

I Sunce može biti očajno

NEŠTO...

Nešto važno se događa
Veomo bitno
Nesvakidašnje
Pratim pomno i
Preduzimam sve
Što gavran ne bi ni graknuo

*

A možda i hoće - ko bi ga znao?!

Obešena u kosmosu -

JA

Sigurno - ne....

SCIO ME NIHIL SCIRE

S uspehom sam završila studije
filozofije
psihijatrije
i
paleografije
ali nikako da odgonim značenje pojma
ljubav
*
preći ću
na
astronomiju
ili
bolevar
van pešačkog

JA SAM ŽIVOTINJA

Sedim na kamenu u dnu temena
i čitam Ničea
Zaratustra razgovara sa Štrausom
na susednoj obali
S leđa mi priđe neka čudna zverka
onjuši i svari
najbolniji deo pojave mene bez
repa
bez!
Konačno sam odlučila -
draže su mi životinje od umnoga mnoštva
Ližem ranu
čupam travu
a srce mi
najzad
zri
vegetativno

Sokrate, živeli!

FINIS

Bće zima leto ili ono doba
godine
to će biti
svakako

biće zora suton ili onaj deo
dana
biće i to
ne-ži-ve-la-a-ko-ne!

prolaziće neki ljudi
neki će posmatrati
ispred ili iza
prozora

gavrani će leteti
ili ležati u gnezd
vazduh će ćarlijati
ili
ćutke pratitti

doskok daha u
poslednji uzdah
slap iz cevi
jame za pojilo

mužjak ili ženka
to je
sasvim nebitno
ne-umr-la-a-ko-je!

ma - o čemu razmišljate?
oi?
ja - o - tome da je
svako sebi najverniji
drug
eto
i na kraju krajeva
samo svoju prihvamo ruku -
najdražu i jedinu

finis end non etc ha!

BOL

-Ja te mrzim -
kažem
pogleda me
čudno
- sve bih dala da te nije bilo -
dalje
- ti si luda -
on će meni

- tako nešto ne bih ni šapnuo -

- znam -
- niti pomislio -
- znam -
- ja bih rekla
poželela
klela
ali
ne bih zarazila nikog
dok je
čist i nevin i na opni lista gori
ti to
jesi
jesi
jesi
gnusobo pakla
crni zmaje neba !
proždrao si Sunce
Mesec si proždrao
zvezde nema - pomrčine - da
mračna slova

zemlja pokopava

a u njima -
moje
mrtvo
ja

RADOST

Brotigan je bio Šarl
a
Bodler je bio Ričard
leteli su kao pčele
ma -
ronili kô jegulje

i šta imam ja od toga?
šta?
ne pitajte - puno, puno
stalno lajem na Polaris,
Kentauri i Antares
veselo mi namiguju!
reci menjam smer protoka
zapljusne me svežom vodom
najpitkijom opsesijom!

Broti, Šarl -
dajte mesta
stižem
stižem
evo krila
i peraja

dragi moji
a Parten on?
on -
kamenčićima zvec-ka
zvec-ka !
Poetica ! Bis! Bis! Bis!
SUSRET

Na pijaci - on i ja
on bez nogu
ja s nogama u obliku
varnica pod naponom
čtvorostrukih!
Prošli smo pogledima jedno kroz drugo
i
okrenuli gleve - ludaci!
Istog trenu
vreća s kupusom je pukla
rotkvice su poskočile s kesica
na brašno

znala sam
znala
opet smo se sudarili pogledima

iz nesreće se izvukao samo
smeh
zdrav nepovređen
spreman da nas ubaci u presu za
štampanje

poezije -
čega
recite mi
a čega bi tu još moglo biti - čega
gai???

kamin(n)gs

POSLE SVEGA

I
šta reći posle svega?
šta učiniti?
na koju stranu sveta
krenuti?
pitala sam svoju senku
a ona postajala
sve kraća
i
kraća
pa
iznenada
nestala
evo šume evo neba evo reke i uzdaha
evo mene evo mraka i
beskrajnog
ničega

I?
ni...

NOĆ I VRANA

Pišem o steni koja ćuti i sanja ne
ravnotežu
pišem o kapi koja žmuri i čeka slap
vodopada
pišem o mogućem i nemogućem
skupu dešavanja

zaobilazi me ono presudno
e - to
ni naslutiti ne mogu -
ni to!

a znam da pre-do-se-ćaj vara
kao vrana
kao noć
kao razum
kao smrt
i o njemu ću pisati -
hitno je
hitno!

vrana mi podmeće jaje za oko
noć pobeže preko pola
razum podmeće tačku uz "hitno"
a smrt ne vidim - gde je?gde?

ko to gužva list za pred-o-se-ćaj?
verovatno
verovatno
očaj i ja -
skup dešavanja
moguće je... vrana

BALADA O NIKADA

Pazi!
ne!
beži!
odskoči!

zastala sam
šta bih drugo i učinila
kada nisam shvatala
da sam na ivici ponora i da ima nade
za
pogled u nebo
i dno reke
tako bistre
i previše
o!
izuzetno!
vidim ga-
s druge strane žabokrečine
mulja
ponora
i
tramumatopeje

a "pazi" - silazi još dublje -
ne sumnjam
pakao je moj omiljeni rekvijem
pod palicom pazi-pazi-pazi-FIN

RAZMATRANJE

Trenula nisam ove noći
ni prethod-ne-ne
ni one-pre-pre
puno sam razmišljala
zaista
ja sam duboKumni stvor
analiziram
do suštine prodrem - pa RPT
repetitio
RPT
daleko od ikakve stanke
oprostite -RPT

evo - sviće - žao mi je - RPT RPT
takav prikaz mojih dela
bez
konačnih
zaključaka
dovodi do nužde da
precrtam sve

moraću moraću

predmet moje analize
pao je na granu niže
i najjednom
nestao

dobro dobro nastaviću
večeras će isti vrabac sleteti u isto gnezdo
razmotriću - hoću hoću
hmmm i to je za analizu

ako mene ne bude? onda onda -

šta?

RPT

R

P

TO

TAJNA REČI

Reč
ima
strelu i luk
raspet do centra n-te galaksije

rana od uboda nikad ne zarasta
jer je i sama
jedinstvena
meta
i strelca
i
lava

onevasione

VEZANIH OČIJU

Majka me je učila da budem
pri-prav-na
svaki pogled - upozorenje na opasnost
jes-te

Evo pogleda
i upozorenja
(niti dišem
niti ne dišem)

Ako bih i udahnula
možda bi opasnost okončala u
levoj mračnoj komori?

Ako ne bih disala
možda bi izgubila orijentaciju svog
apsolutizma?

Majka je umrla
da bi mi potvrdila
kako opasnost vreba
ni-ot-ku-da

Ne na nepripravnoga !

Ne, majko, ne!
Baš na one koji ne dišu
/ dišu / dišu / ne dišu
samo na nas
majko
koji ne srljamo na

oroz strojeva zvezda
ove noći biću
oda
doskocima astralnih
paradoksa

A rekvijem - kako hoće

Evo, kometo
evo me, grome
postaću stvarna tek nakon
paljbe

Lepoto
ustreli me
znaš gde
Ja - ne - svejedno mi je !
hajde! hajde! haj(g)de...
tu?? Heee!!

RADOST

Još nije svanulo
ja sam već bila tamo
pre osvita
nakon dana
ja sam bila tamo
ja sam bila
tamo
dobro mi došla
rekla sam
i pružila rukui
sebi
prihvatila sam mnogo više
od
ruke
preko druge
mnogo više
o mnogo
i više
i dublje
a
orkestar trave izveo je

neponovljiv osećaj sreće
korena
ljubičice
niklog tamo
ne-na-da-no

TOLIKO

Jedna pesma
samo jedna
s(a)
mo
je(g)
dna
sasvim je dovoljna
da
postanem
i blaatanjava
i krvava
i zgažena
u letu
ubijena
laste

samojedna
samoje(g)dna
samo
pes
ma
iovaustreljenalasata
ova

ČUDNA TIŠINA

Prozor je gledao
sobu
odmeravao je
uzduž i popreko

ona je samo ćutala
ničim nije ukazivala
da
uopšte postoji

prozor je zažmurio
pa ipak
mislio o svemu
što je video

nema onog što je bilo juče
ima nečeg belog i crvenog
tako čvrsto upletenog
da je uzdahnuo od
iznenađenja

i
izdahnuo
suštinu

podeljenu na milion reskih pitanja u
belokrvnu
bluzu

nepomične stanarke napuštene sobe

ZAMERAJU MI

Zamerajui mi što ne pišem o
sreći
(ljubavi? danu? čemu?)
zameraju mi što uopšte pišem
o
(mržnj? krvi? urni?)
zameraju mi što živa - potpisujem
sebe mrtvom (kamingsonom? jonom?)
zameraju mi što kucam a ne otvara
niko niko (tastatura mi je u glavi)
zameraju mi što sam luda
ali ne
kao oni (ultrazvučnim kamenom o smeh!)

zameram im
pucanj
zaboravljen po
ispaljenju

a
ispalili
su
jesu
evo pesme
evo mene
a
vreme?
oteklo kroz melanholiju za
kraj

TESTAMENT

Dva puta sam okrenula ključ
i treći put moram
i četvrti
sedmi
ne vredi ne vredi
bledi prsti
bledi um
krvna omča lanaca
ne mogu mi zatvoriti put
bubnju u urliku

ne mogu
ne mogu
ali uvežbana palica
skočila u srce

eno testamenta -
ne palite sveće!

moj put je tama
ja - sama - put - tama
bez
plama
bez (ja-ma)

MEMORIJA AMNEZIJE

Divno letnje popodne
divan osećaj samoće
divan spoj praznine
s bogatstvom Galaksije

Šta se desilo u trenu?
Tetraedar?
Hijeroglif?
Smak snova o bajkama?
Ne može se objasniti
ali desilo se
- ne -

kratkim spojem kapaka
slanog toka sećanja
s pulchritudinis vitae
Od tad više ne izgovaram
-da-

osim kada smrt zakuca o
pamćenje pamćenja
onda
kliknem

DA
ti si moja moja moja
o divnom letu, samoći,
ti si moja
DA
pesma Galaksije

Izgovoriću
DA
i konačno zasvagda
ćuću svoje
JA!

NIOBA

Ma gde se okrenuo
lepu reč
nije pro -
nalazio

postoje bunari
postoje fontane
i jezerca za
mnogokrile želje

pogled da je bacio
misao
tek kap krvne plazme
srce bi prepoznao
- a iz srcu
iznikla bi urna
koju je zaboravio dati

Partenone
tebi

kasno

ma gde se okrenula
samo okov razjarenog groba
pokopana greškom
- ja -
kamena Nioba

SUSRET

Hodamo i hodamo
ne gledamo
gde
cilj hoda polako
i on ne gleda
gde
ako se budemo sreli - a hoćemo -
da
pognućemo glave do zemlje i
pod

"život je život
i ja sam živ!"

epitaf
reče
meni
na
dnu

tama je svetlost najneverovatnija!
sreli smo se
sreli !
pod nama je put
najbližaviji!
Karajone Jone? ..o- ne!
da...

THE END FINIS FIN ENDE K...

Zašto pauk ne odgovara?
Lepo sam ga pitala
Ćuti Ćuti Ćuti Ćuti
Molim ga

Ne!

Igra igru predilje
Oh!
Da!
Oko mojih obrva, trepavica, zenica...
Hvala!

Može u snu - dragi moj ? Nâ!
San je java-plava-meka-podzem nâ

zmija našeg Herkula

(za)
kamin(n)gs
(a)
(samo, u snu, dragi! nâ! ti sam ja)

IMAM TE

Mislim da sam ovo ispod
pročitala negde već
mislim
Mislim
tek ćeš pročitati ovo iznad
siguran sam - jesam
Ko si ti?
Ja sam bol u tvojoj ruci
pozdravljam te - tugo
Oh
I ja tebe, bole naj
tužnije

Sada ću te izbrisati
žao mi je
žao žao žao žao
Ne briši me
bole bole bole bole
šta bih ja bez
poezije?
Šta?

Aristotele? Ništa! Ništa...niii...

DAN

Dan!
da
uveravam vas da je
dan!

prepoznam ga po cvrkutu
šumu jakne i cipela
grebuckanju crva
odgovoru čaše na bljesak s nebesa

dan -
izvlačim zaključak
ili zaključak usisava mene
još jedan dan je - u - pa - okolo

a
kad izgovorim - kraj
ne znači
da da
na nema
ne!
znači - uveravam se da je tu i
da će mi uzvratiti kao sada

ako mi ne uzvрати
e
shvatam shvatam
biću negde gde ga nema
ali gde će postojati Ja
u 2. sferi istraživanja
vlastitog
ne-

bi-
ti-
sa-
nja

uveravam vas !
"kraj"
neopisive li sreće - ha!

RAZMATRANJE

Gledam u prozor koji mi uzvraća
podjednako sivo
rekla bih
rekla
ipak
moj je
drugačiji
mislim -
prodorniji je - DA!

osećam po prasku svesti
bučnijem od praska stakla

sudar! sudar!
s
najopštijim
JA!!!

(a fusnota?
didaskalija?
ništa...
dakle- i razmatranja su pukla)

nereda li... oh...to, već, ne mogu da gledam

-273 °C

Razlozi broj tri i No četiri
identični su
kao - prvi i poslednji
n-ti je priča iz Holivuda
hoda i
šgrguće
imitira XY sopstvo

podvukla sam crtu ispod svakoga od
njih
ni-je vredelo ni bore, ni jauka
ni višestrukog krika
ludak za ludakom skače preko grane
kažem vam
jednolični i mračni

a ne samo to
izvukli su bič ex sua definitione
sada igram kako oni hoće
vrtim se u ritmu povoda od besa

dok ne puknem kao
apsolutni
led

P.S. ne! filozofska sintagma! ne!!!

kamin(n)gs

kamin(n)gs

JUTRO

sunce je oskrnavilo tamu
pružam ruke
kao što bor širi grane
toliko mi jave
ne može
pomoći
ludaci vode srca za lanac

·
spušam ruke
od arterija
plet
em u
že

MLADOJ ALEKSANDRI (MS)

Majko
Mesec mi je cele noći
Pričao o sebi
Iskričavo okno
Pisalo je dnevnik
Ne mogu ti ronovitii
Plodno štivo tajni
Koje mi je zracima
Sipao
u
srž

kamin(n)gs

draga Aleksandra...želela sam... trudila se...nisam ti mnogo pomogla....

REČ

nije pitka
reka je žedna
u sebe uvlači
divlje tokove

nije plodna
zemlja je gladna
kida Sunce
i ispija s kišom

nisam pesnik
tek sam reč
koja moli "daj me ili
sebe u mene zakopaj"

zatrpavam sve
Lave!
alfa Reguluse! Galaksije!

NAJ-NAJ-NAJ

Znam da znam kako znam
neobjašnjivi broj
filozofskih premisa oko
Verlena, Sizifa i Diogena
znam
ali kako izgovoriti konkluziju logike
kad bi to dovelo do bujanja rana
unutar pokrova za mulj najčvršćih lobanja?

kako?

znam da je najcelishodnije
izvući glavu najobazrivije i
gurnuti je
još opreznije u
naj-ne-in-du-ka-tiv-ni-ji
ego

od vrha kljuna do zadnjeg članka na vratu
noja

PRE NÔ ŠTO SE ONEMI

I šta ako umrem?
Ako nestanem?
A dan postane
besmislen?
A noć?
A bezizlaz?
A svet?

Ništa
On je najsveobuhvatnija ars poetica

Između Ni i Šta
kosmička jama peva
Grobe grobe
a gde je
humka za zvezde
gde?
Podignem glavu i spustim je
A nebo?
Naravno
I šta?
Ništa - moja je večnost zvezda
na vrbi papirus i kamen i breza
u potpisu

kamin(n)gs p.s

NE-ČOVEK

Čovek ili ne
taj komad Zemlje
ne raspada se
ni slediti se ne dâ
rastopiti
ispariti

iz pećine posmatram
i kopam rupu za lomove
- uzoludnog sna - veka - nadanja
kakav će to rudnik biti !
Ja se divim !
kome?
sebi!
bežite od okna
dinamit bacam !
prekrasno!
zlatno!

iz pepela viri ep
čovek nije čovek
hvala
poetiko
Smrt je evolucije
(ja svoju ne dam)

BESKRAJU ZA KRAJ

Trepavica
krilom vrane

sve je jasno

go
to
vo
je

a
zvez
da?
da!

epitaf je
kraju
p
e
s
m
e

kometa pes
ni
ka

URNA

Zamerate mi što nisam
ono što bi svako
trebalo da
bude
nisam -
jasno vam je šta?

ljubičica - nisam
štiglica na grani
sneg - vetar ni voda
- ni stolisna zvezda !

ja sam što sam -
polomljena dirka
pokidana žica
uvertira drame

a rekvijem?
oh
kakav je to plam!

eto urne
lude pesnikinje
me?ne?
me?
pitanje je adagio antropo-
morfologije
jeste
otvori se
ambise
primi je
i
me

NADE NEMA

Tek kad smrt zakuca o oblak
i on mu se osmehne kao što je

red
trava skoči iz-
ne-nada
ali
kasnokasno
koren je
prejak

travotravo
isuviše jak za
hod kroz maglu

ni slutila nisi da
nade nema

a ko je rekao da postoji'
rosa? kiša? jučerašnji dan?

this is the end
n'est pas possible
si
così così
kap po kap kuca
o
oblak

a smrt imitira
to
s uspeh om
om

Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ADAMOVIĆ, Marina, 1962-
THE REST OF 3. : lirika / Marina Adamović. -
Београд : Nova Poetika, 2013 (elektronska
knjiga-onlinebook). - 130 str. ; 21 cm

Тираж неограничен - ONLINEBOOK.

ISBN 978-86-63
ONLINEBOOK-Nova POETIKA-2013-007

www.novapoetika.com